

Biblické texty:

Jeremjáš 23,23-29: Jsem Bůh, jenom když jsem blízko? je výrok Hospodinův; jsem-li daleko, Bůh už nejsem? Může se někdo skrýt ve skrýších a já ho neuvidím? je výrok Hospodinův. Nenaplňuji snad nebe i zemi? je výrok Hospodinův. Slyšel jsem, co říkají proroci, kteří v mém jménu prorokují klam. Říkají: „Měl jsem sen, měl jsem sen.“ Jak dlouho ještě? Je něco v srdci proroků, kteří prorokují klam, a proroků, kteří prorokují lest svých srdcí? Myslí si, že mé jméno vymytí z paměti mého lidu svými sny, které si navzájem vypravují? Tak jako zapomněli na mé jméno jejich otcové kvůli Baalovi? Prorok, který má sen, ať vypravuje sen, ale kdo má mé slovo, ať mluví mé slovo pravdivě. Co je slámě do obilí? je výrok Hospodinův. Není mé slovo jako oheň, je výrok Hospodinův, jako kladivo tříštící skálu?

List Židům 11,29 - 12,2: Izraelští věřili, a proto prošli Rudým mořem jako po suché zemi, ale když se o to pokusili Egypťané, pohltily je vlny. Izraelští věřili, a proto před nimi padly hradby Jericha, když je obcházeli po sedm dní. Nevěstka Rachab věřila, a proto přátelsky přijala vyzvědače a nezahynula s nevěřícími. Mám ještě pokračovat? Vždyť by mi nestačil čas, kdybych měl vypravovat o Gedeónovi, Bárakovi, Samsonovi, Jeftovi, Davidovi, Samuelovi a prorocích, kteří svou vírou dobývali království, uskutečňovali Boží spravedlnost, dosáhli toho, co jim bylo zaslíbeno; zavírali tlamy lvům, krotili plameny ohně, unikali ostří meče, v slabosti nabývali síly, vedli si hrdinsky v boji, zaháněli na útěk vojska cizinců; ženám se jejich mrtví vraceli vzkříšení. Jiní byli mučeni a odmítli se zachránit, protože chtěli dosáhnout něčeho lepšího, totiž vzkříšení. Jiní zakusili výsměch a bičování, ba i okovy a žalář. Byli kamenováni, mučeni, řezáni pilou, umírali pod ostřím meče. Chodili v ovčích a kozích kůžích, trpěli nouzi, zakoušeli útisk a soužení. Svět jich nebyl hoden, bloudili po pouštích a horách, skrývali se v jeskyních a roklinách země. A ti všichni, ačkoliv osvědčili svou víru, nedočkali se splnění toho, co bylo zaslíbeno, neboť Bůh, který zamýšlel pro nás něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli cíle bez nás. Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu.

Lukáš 12,49-57: Ježíš řekl: „Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi, a jak si přeji, aby se už vzňal! Křtem mám být pokřtěn, a jak je mi úzko, dokud se nedokoná! Myslíte, že jsem přišel dát zemi pokoj? Ne, pravím vám, ale rozdělení! Neboť od této chvíle bude rozděleno v jednom domě pět lidí: tři proti dvěma a dva proti třem, budou rozdělení otec proti synu a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaze a snacha proti tchyni.“ Také zástupům řekl: „Když pozorujete, že na západě vystupuje mrak, hned říkáte: ›Přijde déšť‹ – bývá tak; a vane-li jižní vítr, říkáte: ›Bude vedro‹ – a bývá. Pokrytci, umíte posoudit to, co vidíte na zemi i na obloze; jak to, že nedovedete rozpoznat tento čas? Proč nejste s to sami od sebe posoudit, co je správné?“

Díky Bohu za rozdělení

Dnešní texty jsou dost radikální, že? Ježíšova slova nám mohou připadat nečekaná, možná až šokující. Jak to jde dohromady s tím, co říká jinde: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám“ (J 14,27)? Vždyť Ježíš je přece nositelem lásky, smíření, sjednocení, tak kde se tu najednou bere rozdělení? A co ten oheň, o němž si přeje, aby se už vzňal?

Marná sláva, tak to opravdu je: i když Ježíš skutečně nechce primárně vyvolávat konflikty, jeho zvěst je tak radikální, že v určitých situacích a vztazích nevyhnutelně vede k rozdělení. A já říkám, Bohu díky za to rozdělení! Protože dokud bude trvat, máme ještě naději!

Jak to myslím? Jsou dvě možnosti, kdy nastane mezi lidmi všeobecný soulad – tou jednou je samozřejmě nastolení Božího království, o což usilujeme a po čemž toužíme, ale tou druhou je riziko, že bychom naopak na tuto snahu rezignovali, podlehli falešným prorokům, jak před tím varuje Jeremjáš, a vzdali ten náš běh po vzoru nesčetných svědků, s pohledem upřeným na Ježíše, jak nás k němu vybízí Pavel. Toho se musíme bát, abychom nesplynuli s okolním světem.

A nemysleme si, že nám to nebezpečí nehrozí. V dnešní době je to přece tak snadné a pohodlné! Prakticky všichni jsme obklopeni ve svých rodinách, v zaměstnání, mezi přáteli situacemi, které přímo vybízejí žít dvojitým životem – jedním v církvi a druhým ve světě. A upřímně, ono ani v té církvi zdaleka všechno není svaté. Vždyť je tak snadné podlehnout pokušení. Tím nemyslím jen to, že nepůjdu v neděli na bohoslužbu, protože o víkendu se přece dá dělat tolik zábavnějších věcí. Jsou ještě větší hrozby, protože jsou skrytější, protože svět takové chování akceptuje. Například to, že v duchu pravidla „košile bližší než kabát“ myslím především na sebe, místo abych se zajímala o potřeby druhých. Je pro mě důležitější, abych byla slyšet, než abych naslouchala. Kategoricky odsuzuji lidi, které ani neznám, jenom proto, že jsou jakýmkoliv způsobem jiní než já nebo mají jiné názory než já. Mám zcela jasno v tom, na co mám nárok, a tvrdě si jdu za svým. Nechovám se odpovědně k přírodě, protože po mně potopa. Nemám potřebu odpouštět, protože oni si přece začali a já jsem v právu. A tak bych jistě mohla ještě dlouho pokračovat.

Proto je rozdělení, o kterém mluví Ježíš, potřebné. „Kdo má mé slovo, ať mluví mé slovo pravdivě,“ je výrok Hospodinův. Tam, kde cítíme, že něco není správně podle Boží vůle, bychom se nejen neměli podvolovat, ale měli bychom se snažit to klidně, v pokoji a lásce, ale jasně a jednoznačně říct. Ne proto, že jsme lepší. Ale proto, že my jsme dostali ten velký a nezasloužený dar víry v Ježíše Krista a nesmíme ho promarnit. A taky bychom si ho neměli nechávat jen pro sebe. Jen tak můžeme obstát. Jak řekl Ježíš v této kapitole Lukášova evangelia o pár veršů dříve: „Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale víc už vám udělat nemohou. Bojte se Božího soudu.“ Takže i když je to těžké, nemělo by nám záležet na soudu našeho okolí. A navíc – pokud ve svých zásadách s pomocí Boží vytrváme, můžeme se nakonec pro své okolí stát naopak morální autoritou. Já moc děkuji Bohu, že pár takových lidí, kteří pro mě v tomto smyslu autoritou jsou, mi do života poslal.

A tak nám všem přeji, ať z toho ohně, který Ježíš přišel uvrhnout na svět, tedy ohně Ducha svatého, v nás stále hoří aspoň malý plamínek. Amen.